

Marjo Kavén

Larghetto

Trilogia

SAM

Marjo Kavén

LARGHETTO

Trilogia

Omistettu rakkaille lapsilleni!

Henri Sebastian

Stefan Patrick

Juha Peter Robert

*Kansikuva
Rebecka Kavén*

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-951-568-035-8

I

Manila Laurén, viimeisillään raskaana oleva nuori nainen, avasi hengästyneenä kotioven. Laskettuaan ostoskassinsa nopeasti eteisen lattialle, hän vajosi puhelinpöydän vieressä olevalle nojatuolille, huokaisi syvään ja silitteli pyöreää vatsaansa. Tavallisesti kävelylenkki, jonka kauppareissu tarjosi tuntui hyvältä pikku liikunnalta päivän ohjelmassa, mutta tänään otti koville. Hän oli vakuuttunut, että sama ostosmäärä kassissa painoi paljon enemmän kuin aikaisemmin. Oli pakko antaa voimien palautua ennen kuin jaksoi edes riisua takin päältään.

”Alahan jo tulla sieltä, pikkuinen”, hän puheli vauvalleen samalla, kun otti puhelimen vieressä olevan kalenterin käteensä.

Se avautui kuin itsestään juuri oikealta kohdalta, koska siinä oli laskettu aika vauvan syntymälle. Sitä oli katseltu monen monta kertaa.

Tuo tärkeä päivä oli syyskuun kolmas päivä vuonna 1974. Päivän ainoaksi tapahtumaksi oli kirjoitettu suurilla tikkukirjaimilla: VAUVA. Puhelimessa puhuessaan Manilalla oli tapana piirtää sen ympärille sydämiä ja niitä oli kertynyt niin suuri määrä, että koko sivu oli hajoamaisillaan sen ympäriltä.

Syyskuu oli tuntunut kovin kaukaiselta vielä muutama viikko sitten, kun Manila oli aloittanut äitiyslomansa. Hän oli kaivannut syksyä kuuman kesän jälkeen, jonka oli lähes kokonaan kuluttanut työssään vaatesuunnittelijana. Ilmojen viileneminen oli tervetullutta odottavalle äidille. Nyt kun syyskuu oli juuri alkanut, syntymän laskettuun aikaan oli enää kaksi päivää.

Manila oli kiitollinen, että oli voinut niin hyvin koko raskauden ajan ja kertoikin kaikille voivansa paremmin kuin milloinkaan aikaisemmin. Kun häntä katsoi, ei voinut muuta kuin uskoa niin olevan. Kauniit ja kiiltävät, tummat hiukset olivat tä-

nään punaisella nauhalla sidottu poninhännälle. Iho hohti raikkauttaan ja oli terveen näköinen. Vauvan odotus sai hänen silmänsäkin loistamaan tavallista enemmän. Manila sai usein kuulla ihmisten sanovan niistä jotain kaunista ja ihmettelevän niiden väriä. Joidenkin mielestä ne olivat vihreät, kun taas toiset väittivät niitä turkoosin värisiksi. Oli niin tai näin, nuo silmät korostivat hänen kasvojensa kauniita piirteitä.

Koska raskaus oli ollut niin vaivaton, Manila ei osannut pelätä synnytystäkään. Tuttavapiirin ystävälliset naisihmiset kyllä mielellään kertoilivat toinen toistaan hurjempia kokemuksia omistaan. Hän kuunteli niitä kiinnostuneena, mutta oli varma, että hänen vauvansa syntymä toisi mukanaan pelkästään hyviä muistoja.

Malcolm, jonka kanssa Manila oli ollut naimisissa kaksi vuotta, oli itse tehnyt vauvalle sängyn ja se oli ollut valmiina jo vaikka kuinka kauan. Oli ollut mukavaa seurata sen valmistumista ja katsella Malcolmin keskittynyttä ilmettä, kun hän suunnitteli, sahasi, porasi, hioi ja maalasi, kunnes sänky vihdoinkin oli valmis. Se oli rakkaudella nikkaroitu jokaista pikku piirtoa myöten. Samanlaista sänkyä ei tulisi löytymään mistään muualta, koska se oli tehty juuri Manilan ja Malcolmin ikiomalle pikkuiselle.

Vauva, jonka syntymää he nyt malttamattomina odottivat, olisi heidän rakkautensa täyttymys ja alku sille suurelle perheelle, jota he molemmat halusivat. Malcolmin toivomus viidestä lapsesta tosin oli jotain mitä Manila ei täysin allekirjoittanut, mutta aika näyttäisi.

Esikoisensa ulkonäköä he olivat usein ehtineet yhdessä kuvitella. Manila toivoi, että lapsi olisi isänsä näköinen ja perisi tältä sekä ruskeat silmät että leukakuopan. Hän huomasi, että jostain syystä aina ajatteli vauvan olevan poika, vaikka ei heillä kummallakaan ollut erityistä toivomusta sen suhteen. Tärkeintä oli, että lapsi olisi terve, olipa hän poika tai tyttö, siitä he tietenkin olivat samaa mieltä.

Tähän liittyen Manilalla oli pelko, josta ei paljon uskaltanut eikä oikein kehdannutkaan puhua. Kun vauva toisinaan hytkyi vat-sassa, hän pelkäsi, että kysymyksessä oli joku hermosairaus ja oli huolissaan sen terveydestä. Malcolm oli varma, ettei ollut mitään vaaraa, mutta kehotti häntä monta kertaa, mielenrauhan vuoksi, kysymään asiasta äitiysneuvolassa käydessään. Manilaa kuitenkin pelotti puhua asiasta ja huomasi aina neuvolasta palattuaan, ettei taaskaan ollut ottanut sitä esille. Onneksi huoli aina unohtui, kun kaikki taas sujui normaaliin tapaan.

Manila itse oli oman perheensä kuopus. Hänellä oli kaksi vanhempaa siskoa, joita hän rakasti sydämensä pohjasta. Heidän nimensä olivat Torino ja Sidney. Hekin molemmat olivat naimisissa ja heillä oli lapsiakin.

Torino oli naimisissa mainosalalla toimivan Taavi-nimisen miehen kanssa ja heidän lapsensa olivat kolmevuotias Veli-Pekka ja parin kuukauden ikäinen tyttövauva nimeltä Mary.

Sidneyllä taas oli Elisa-tyttö, joka kohta täyttäisi kolme vuotta. Hänen miehensä, joka oli ammatiltaan narkoosilääkäri oli nimeltään Einari.

Torino oli heistä sisaruksista vanhin ja oli aina ollut turvapaikka pikkusiskoille. Varsinkin Manila oli tottunut purkamaan kaikki huolensa Torinolle. Hänelle oli helppo kertoa asioista, koska hän jaksoi aina kuunnella eikä nauranut, vaikka jutut olisivat olleet kuinka lapsellisia. Vielä aikuisenakin Manila aina uskoutui Torinolle mieltään vaivaavista asioista, mitä ikinä ne koskivatkin. Useimmiten riitti, että isosisko vain kuunteli, mutta tarpeen tullessa häneltä löytyi järkevä ratkaisukin. Torino oli ihminen, jolla oli jalat maassa eikä hän vaivannut mieltään turhilla pikkuasioilla. Hän yritti opettaa siskojaankin olemaan kantamatta tarpeettomia huolia. Ei ihme, etteivät Manila ja Sidney voineet kuvitellaakaan elämää ilman rakasta isosiskoa.

Manila ja Malcolm olivat käyneet katsomassa Torinon ja Taa-
vin suloista Mary-vauvaa. Kuinka ihanaa olikaan ollut tuuditella
lasta sylissä ja tuntea kuinka rakas tuo pieni siskontyttö oli! Sa-
malla heistä oli tuntunut, etteivät millään kestäisi odottaa jäljellä
olevaa kahta kuukautta ennen kuin vihdoinkin saisivat oman vau-
vansa.

Torino perheineen asui kaupungissa, joka sijaitsi kahdensadan
kilometrin päässä Manilan luota ja joskus tuo välimatka tuntui
kestämättömältä. Lievittääkseen ikävää he soittelivat toisilleen tä-
män tästä. Isosiskon äänen kuuleminen toi aina helpotusta, vaika
mieluummin Manila olisi antanut Torinolle lämpimän halauk-
sen, vaikka joka päivä.

Onneksi Sidneyn perhe sentään asui aivan lähellä. He olivat
nimittäin seinänaapuruksia. Juuri Sidney oli järjestänytkin heille
tuon asunnon kuultuaan sen vapautumisesta. Talo, joka oli tun-
netun suomalaisen arkkitehdin suunnittelema, sijaitsi kauniilla
paikalla mäen päällä. Kummankin perheen parvekkeelta oli loist-
tava näköala merelle. Manila rakasti parveketta ja teki siitä joka
tavalla viihtyisän. Kauniit kukat koristivat sen kaidetta antaen
iloa silmälle. Kesäisin he Malcolmmin kanssa istuivatkin siellä kai-
ket illat toisiinsa nojaten ja nauttivat auringonlaskusta jutellen
mukavia ja suunnitellen tulevaisuutta.

Itse huoneiston erikoisuus oli vinot seinät, jotka loivat sille tai-
teellisen ilmapiirin ja siitä he molemmat pitivät kovasti. Malcolm
oli maalannut seinät kauniilla sävyillä. Vaikka kalustus oli vaati-
matonta, he olivat onnistuneet saamaan kodin näyttämään viihtyi-
sältä. Malcolm oli äskettäin valmistunut insinööriksi ja menisi
vielä monta vuotta ennen kuin opintovelka olisi kokonaan mak-
settu. Kaikeksi onneksi hän oli heti opintonsa päätettyään saanut
koulutustaan vastaavan hyvän työpaikan ja he tiesivät selviytyvän-
sä.

Useimmat huonekaluista olivat Malcolmmin itsensä tekemiä.
Manila rakasti erityisesti heidän omaa sänkyään. Sen tyyli oli

vanhahtava ja puusta rakennetut osat oli maalattu antiikinvihreiksi. Päätyä koristi taidokkaasti maalattu valkoinen ruusu ja sen alla olivat heidän nimikirjaimensa M&M.

”Tätä sänkyä en vaihda koskaan”, Manila oli sanonut kyyneleet silmissään nähdessään sen valmiina.

Hän halusi ommella päiväpeitteen yllätykseksi ja pisti ompeleensa aina nopeasti piiloon ennen Malcolmin kotiintuloa. Hän oli ostanut vaaleaa kangasta, joka oli samaa sävyä kuin sänky, ja oli päättänyt löytää ruusukangasta, jonka ruusut muistuttaisivat sängynpäätyyn maalattua ruusua. Hän suunnitteli ompelevansa siitä peitteen keskelle soikean, taulua muistuttavan kuvion. Selasta kangasta löytyi lopulta eräästä sisustusliikkeestä. Manila kauhistui nähdessään metrihinnan, mutta onneksi sitä tarvittiin niin vähän, että hän uskaltautui ostamaan sitä.

Saatuana peitteen valmiiksi hän petasi huolellisesti sängyn ja odotti jännittyneenä miehensä saapumista kotiin töistä. Kun Malcolm vihdoinkin tuli, hän tuskin sai riisuttua kengät jaloistaan, kun Manila jo talutti hänet makuuhuoneeseen odottaen malttamattomana mitä mies tuumaisi. Malcolm tuijotti sänkyä pitkään sanomatta mitään. Hän huomasi, että Manila alkoi olla levoton, ja halusi kiusata häntä vielä vähän aikaa.

Lopulta hän kääntyi, virnisti ja sanoi:

”Tätä sängynpeitettä en vaihda koskaan.”

Manila läpsäytti häntä poskelle, mutta Malcolm tarttui käteen ja veti vaimon lähelleen suudellakseen häntä. Vapaalla kädellään hän tarttui peitteeseen vetäen sen pois ja sanoi:

”Kokeillaan heti toimiiko sänky vai onko sille noussut päähän sen kaunis vaatetus.”

Nauraen onnellisena Manila oli laskeutunut miehensä vierelle.

Sidney-siskon suloinen Elisa-tyttö oli valloittanut sekä Manilan että Malcolmin sydämen. Heillä oli tapana ottaa hänet mukaansa lähtiessään huviajelulle. Kauneinta musiikkia oli, kun tyttö hele-

ällä äänellään lauloi auton takapenkillä. Toive ikiomasta pikku-laulajasta olikin kasvanut kasvamistaan sitä kuunnellessa.

Elisa rakasti jäätelöä ja siksi he melkein joka ajelun päätteeksi pistäytyivät jäätelöbaarissa. Oli mukavaa seurata Elisan touhuja ja odottaa mitä hauskaa hän sanoisi seuraavaksi. Tuntui, että tyttö oli puhunut niin kauan kuin oli ollut olemassa ja kaksivuotiaana hallitsi taidon täysin. Se herätti usein ihmetystä varsinkin, kun hän vielä oli pienikokoinen ikäisekseen. Hän ei ujostellut ollenkaan, vaan meni kaikkien luokse juttelemaan ja valloitti näin sydämiä reippaudellaan ja suloisella ulkonäöllään. Ihmiset luulivat usein, että Elisa oli heidän oma lapsensa, eivätkä he aina jaksaneet oikaista asiaa, koska se tuntui hyvältä.

”En ole koskaan nähnyt lasta, joka on noin paljon isänsä ja äitinsä näköinen. Ei voisi kyllä erehtyä kenen lapsi on”, totesi keran päihtynyt herrasmies jäätelöbaarissa.

Silloin Malcolm ja Manila olivat tahtomattaan räjähtäneet nauruun, mutta antoivat miehen olla siinä uskossa.

Manila oli vihdoinkin saanut laitettua takkinsa naulakkoon ja oli nostamassa ostoskassia viedäkseen sen keittiöön, kun ovikello soi. Hän laski kassin takaisin lattialle ja meni avaamaan.

Sidney seisoi sukkasillaan oven takana ja sanoi:

”Tule nopeasti!”

Hän elehti sen merkiksi, että pitäisi olla hiljaa. Hiippailtuaan siskon perässä keittiöön, Manila sai nähdä jotain uskomattoman hauskaa. Pikku-Elisa istui pienen pöytänsä ääressä laulellen ja oli yltä päältä kaurapuurossa. Kaiken huipuksi hän oli pannut muovilautasensa kuin hatun päähänsä. Tahtomattaan Manila purskah ti raikuvaan nauruun ja Elisa huomasi hänet.

”Manila-täti!” hän hihkaisi iloisena ja räpsytti kaurapuuron peittämiä pitkiä ripsiään.

”Mitä täällä tapahtuu?” Manila kysyi nauraen.

"No, koita arvata kenen kanssa en saanut millään lopetettua puhelua ja tultua katsomaan mitä pikkuneiti touhuu puuronsa kanssa?"

"Ahaa! Äiti soitti."

"Joo. Tai se olin kyllä minä, joka soitin, kun ajattelin, että voin hyvällä syyllä sanoa, etten voi jutella kauaa, kun pitää vahtia Elisaa syömistä."

Manila nauroi ja sanoi:

"Et sinäkään kyllä ole mitään oppinut. Puhelut äidin kanssa ovat tasan sen pituisia kuinka paljon hänellä itsellään on aikaa. Ihan sama mitä yrittää sanoa, hän vain jatkaa."

"Niinpä, ja varsinkin nyt, kun he isän kanssa lähtevät sinne Indonesiaan. Hän on niin innoissaan ja lukenut kaiken siitä maasta ja tietenkin oli ihan pakko kertoa jokainen pikku yksityiskohtakin siitä. Jos sattumoisin haluat tietää jotain Indonesiasta, kysy vain minulta. Tiedän nyt kaiken."

"Onneksi he ovat jo sen verran vanhoja, ettei tarvitse pelätä, että saataisiin pikkuveli, jonka nimeksi tulisi Jakarta", Manila tokaisi ja molemmat purskahtivat nauruun.

"No, joka tapauksessa, kun vihdoinkin sain lopetettua puhelun ja tulin keittiöön, näin tämän mukavan yllätyksen, minkä tyttö oli järjestänyt."

"Minun on pakko mennä hakemaan kamera", Manila tuumasi.

"Otin jo kuvan. Saat siitä kopion heti, kun vien rullan kehitettäväksi. Meillähän on kamera aina valmiina, Elisa kun on niin mestari järjestämään yllätyksiä. Ehditkö juoda kahvit, jos keitän?"

"En valitettavasti, kun on pakko mennä laittamaan ruokaa. Malcolm on aina nälkäkuoleman partaalla, kun tulee töistä ja siihen on enää vähän aikaa."

Sidney naurahdi ja sanoi ymmärtävänsä.

Manila meni halaamaan Elisaa tämän sotkuisesta olemuksesta huolimatta. Tyttö ei olisi halunnut millään päästää irti, vaan pu-

risti lujaa rakasta tättiään, kunnes Manilan oli pakko väkisin irrottautua hänestä.

”Voisit muuten jo käydä pyöräyttämässä vauvan, että olisi muutakin valokuvattavaa kuin Elisa”, Sidney huikkasi vielä viimeiseksi ovenraosta.

Manila alkoi kiireesti tehdä ruokaa samalla muistellen Elisan kaurapuuro-orgiaa, joka sai hänet nauramaan ääneen. Hän tunsu kuinka vauva alkoi potkiskella ikään kuin olisi nauranut mukana. Manila taputteli vatsaansa onnellisena ja jupisi itsekseen:

”Meille taitaa olla tulossa huumorintajuinen vauva.”

Manila oli juuri sytyttämässä kynttilää kauniisti katettuun ruokapöytään, kun Malcolm avasi kotioven. Hän sai huomata, että iloisen vaimon lisäksi häntä oli vastassa itse herra Beethoven korviahivelevine viulukonserttoineen. Kaunis musiikki yhdessä kauniisti katetun pöydän ja herkullisen ruoan tuoksun kanssa sai Malcolmmin taas kerran tuntemaan itsensä tervetulleeksi kotiin.

”Mikä ihana tuoksu! Minulla on sudennälkä”, hän huudahti ja kiirehti suutelemaan vaimoa, mutta irrottautui nopeasti ja tuijotti häntä ihmetellen.

”Mitä? Onko jokin hassusti?”

”Mitä sinulla on kasvoillasi?” Malcolm kysyi ja vei hänet peilin eteen.

Manilaa huvitti nähdessään peilikuvansa. Kasvot olivat täynnä kuivunutta kaurapuuroa. Kun hän kertoi mitä oli tapahtunut, Malcolm harmitteli nauraan, ettei itse ollut nähnyt Elisaa puurolautanen päässä.

Malcolm söi hyvällä ruokahalulla kysellen samalla Manilan vointia.

”Voin ihan hyvin, mutta haluan päästä synnyttämään. En jaksa enää odottaa.”

Malcolm, joka oli Manilaa neljä vuotta vanhempi täyttäisi parin viikon päästä kaksikymmentäneljä vuotta. He olivat raskauden

alussa leikitelleet ajatuksella, että vauva syntyisi samana päivänä kuin isänsä. Silloin se oli tuntunut hauskalta yhteensattumalta, mutta nyt olisi ylivoimaista odottaa vielä kaksi viikkoa sen takia.

Kaksi seuraavaa päivää tuntuivat epätavallisen pitkiltä. Manila oli luullut, siskojensa tapaan, synnyttävänsä ennen laskettua aikaa, mutta vauvalla näytti olevan muut suunnitelmat. Aamuiset supistelut olivat lakanneet heti, kun hän nousi sängystä. Neuvo-laankin oli tänään varattu aika, vaikka Manila viikkoa aiemmin oli ollut täysin varma, ettei häntä siellä enää näkyisi.

Lääkäri tutki hänet huolellisesti ja kuunneltuaan vauvan sydänääniä sanoi:

”Kaikki näyttää olevan kunnossa, mutta vauva ei ole vielä valmis syntymään. On aika tavallista, että synnytys menee yli lasketun ajan, varsinkin näin ensimmäisellä kerralla. Saat uuden ajan ensi viikolle, niin katsotaan sitten mikä on tilanne.”

”Ette kai todella tarkoita, etten ole vielä viikon päästä synnyttänyt?” Manila kysyi hätäntyneenä.

Lääkäri rauhoitteli häntä ja sanoi, että vauva saattoi hyvinkin syntyä jo ennen sitä, mutta oli hyvä ottaa huomioon se mahdollisuus, että odotus jatkuisi vielä jonkin aikaa.

Askeleet olivat raskaat Manilan poistuessa neuvolasta. Kotiin oli noin kolmen kilometrin matka ja useimmiten hän meni bussilla, mutta nyt hän päätti kävellä. Hän toivoi, että reipas kävely jouduttaisi synnytystä. Kuinka ihanaa olisikaan kotiin tultua soittaa Malcolmille töihin ja sanoa:

”Tule heti kotiin! Synnytys on käynnistynyt!”

Hän tiesi Malcolmmin toivovan sitä, mutta kaikesta päätellen mies saisi vielä odottaa sellaista puhelua. Manila tunsu itsensä alakuloiseksi ja yritti käsitellä pettymystään. Juuri kun kyöneleet alkoivat nousta silmiin, vauva potkaisi lujaa kuin käskien hänen ryhdistäytyä. Manila totteli ja lisäsi vauhtia.

Kotiin saavuttuaan hän tunsi itsensä todella väsyneeksi ja se sai hänet pohtimaan oliko kolmen kilometrin kävelylenkki tässä vaiheessa kuitenkaan ollut niin kovin viisasta. Onneksi uskollinen nojatuoli eteisen puhelinpöydän vieressä taas tarjosi pehmeän sylinsä uupuneelle. Hetken päästä puhelin soi. Huolestunut Malcolm kyseli, missä vaimo oikein oli viipynyt.

Manila alkoi itku kurkussa kertoa mitä lääkäri oli sanonut. Malcolm yritti lohduttaa parhaansa mukaan ja sanoa, että kyllä he jaksaisivat vielä muutaman päivän odottaa. Huomattuaan, että, Manila oli todella väsynyt ja alakuloinen, hän ehdotti, että toisi itse töistä tullessaan jotain valmista syötävää, ettei Manilan tarvitsisi huolehtia ruoanlaitosta.

”Sinä tarvitset nyt lepoa. Ole kiltti ja vedä peitto korville, kunnes tulen kotiin ruoan kanssa.”

Manila otti ilomielin tarjouksen vastaan ja meni heti puhelun loputtua sänkyyn. Koska kaipasi Malcolmmin käsivarsien suojaa, hän nappasi korvikkeeksi vauvan sängystä pikku tyynyn ja otti sen vierelleen halattavaksi. Olo oli vielä itkuinen, mutta ei kestänyt montaakaan sekuntia, kun hän jo oli unten mailla.

Manila oli syvässä unessa, kun Malcolm saapui pitsojen kanssa kotiin. Hän sulki hiljaa makuuhuoneen oven, kattoi pöydän valmiiksi ja meni vasta sitten herättelemään vaimoa. Manila olisi vieläkin halunnut jatkaa unia, mutta ruoan tuoksu sai vatsan kurkimaan nälästä. Malcolm auttoi hänet ylös sängystä ja talutti hellästi ruokapöydän ääreen. Lautasen vieressä oli pieni lahjapaketti, jonka Manila otti heti käteensä aikoen avata sen, mutta Malcolm sanoi harjoitellen tulevaa isänrooliaan:

”Saat avata sen vasta, kun olet syönyt reippaasti!”

Pettynyttä lasta näytellen Manila pani sen takaisin pöydälle. Hän katseli kiitollisena rakasta miestänsä, joka aina ymmärsi häntä ja välitti hänen tunteistaan.

Vasta nyt hän itse tajusi kuinka tarpeellista hänen oli ollut levätä. Viime aikojen nukkumiset olivat jääneet kovin vähäisiksi

vauvan ja synnytyksen miettimisen valvottaessa. Välillä myös tuntui, ettei millään löytänyt hyvää asentoa vatsan kanssa ja seurauksena oli unettomia öitä. Nyt hän tunsi itsensä kuin uudeksi ihmiseksi eikä ajatus siitä, että vauva ei syntyisikään tänään tuntunut enää yhtä raskaalta. Hyvillä mielin Manila nautti herkullisesta ruoasta ja kiltin Malcolmin seurasta.

Lahjapaketista löytyi kaunis hopeinen valokuvakehys vauvan kuvaa varten. Manila vei sen yöpöydälleen odottamaan, samalla miettien kuinka monta valokuvaa siinä aikanaan tulisi olemaan. Hän kuvitteli viittä raamia kuvineen. Siinä tapauksessa hänen olisi pyydettävä Malcolmia tekemään hänelle isomman yöpöydän. Hymyillen tyytyväisenä hän meni keittiöön astioita tiskaavan Malcolmin seuraksi.

"Rakas Torino!

Mitä sinulle kuuluu? Kauhea ikävä teitä kaikkia. Mary-vauva on niin suloinen ja Veli-Pekka reipas isovelj. Toivottavasti et pahastu, kun kerron, että kirjoitan sinulle vain ajankulukseni. Olen niin pitkästynyt tähän odottamiseen. Minunhan piti synnyttää ennen laskettua aikaa niin kuin sinä ja Sidney, mutta täällä minä vain pyörin ison vatsani kanssa edelleen. Kokonainen viikko on kulunut lasketusta ajasta eikä ole merkkiäkään synnytyksen alkamisesta. Olen yrittänyt harjoitella uutta kappaletta, jonka löysin nuottipinostani. Se on niin kaunis. Ehkä olet kuullutkin sen joskus. Heino Kasken Yö meren rannalla. Vaikka se on niin mahtava enkä keskittyä senkään soittamiseen kuin vähän aikaa. Keskittymiskyky on nyt jotenkin vaan suuntautunut tähän vyötärön seutuville ja odotan ja odotan. Olen siivonnut täällä kotona niin monta kertaa, etten usko, että täältä enää löytyy pölyhiukkastakaan. Ai niin, anoppi kyllä löytäisi, käväisi heti mielessäni. No, en halua sen enempää moittia Malcolmin äitiä ja lapseni isoäitiä. Vauvan sängyn olen pedannut jo kaikilla lakanayhdis-

telmillä mitä kaapista löytyy. Rakastan erityisesti Sidneyn lahjaksi antamaa elefanttilakanaa. Saat nähdä sen sitten, kun tulet katsomaan vauvaa. Jos nyt joskus synnytän! Alkaa olla sellainen olo, että minulla tulee loppuelämäni olemaan iso vatsa. Ihan hölmö ajatus, mutta siltä vain tuntuu. Malcolm yrittää olla kärsivällinen ja rauhoittaa minuakin, mutta tiedän, että hän on aivan yhtä malttamaton. Sain muuten häneltä lahjaksi kauniin valokuvakehyksen vauvan kuvaa varten. Ehkä tässä lopulta käy niin, että vauva syntyykin samana päivänä, kun Malcolm täyttää kaksikymmentäneljä. Onneksi saan välillä kuluttaa aikaani Elisan kanssa. Hän on niin suloinen ja saa kyllä toiset unohtamaan kaiken muun. Koita jaksella ja suukottele lapsia puolestani.

Ikipaksu siskosi Manila”

Manila seisoి taas eteisen peilin edessä pukemassa takkia päälle. Lähdössä neuvolaan, kuinkas muuten!

Neuvolassa lääkäri kertoi tilanteen edelleen olevan sama ja antoi uuden ajan seuraavalle viikolle. Hän lohdutti epätoivoista äitiä kertomalla, että silloin synnytys käynnistettäisiin, jos mitään ei edelleenkään olisi tapahtunut.

Kuinka raskailta askeleet tuntuivatkaan matkalla takaisin kotiin!

Manila toivoi sydämestään, että synnytys käynnistyisi itsestään ja siihen oli hyvä syy. Kaupungissa oli vain yksi sairaala, jossa isä sai olla mukana synnytyksessä ja he olivat valinneet sen juuri siksi. Siinä sairaalassa synnyttäminen oli kuitenkin mahdollista vain siinä tapauksessa, että synnytys käynnistyisi luonnollisesti. Jos se pitäisi käynnistää oli pakko mennä kaupungin synnytyssairaalaan, jossa oltiin paremmin varustautuneita erikoistilanteita varten. Siellä ei isiä päästetty synnytyksiin mukaan.

Lopulta koitti jo syyskuun neljästoista päiväkin jolloin Malcolm täytti kaksikymmentäneljä vuotta. Manilasta oli käsittämätöntä, ettei hän vieläkään ollut synnyttänyt ja alkoi melkein uskoa mielettömään kuvitelmaansa, ettei vauva syntyisi koskaan. Tuttujen tapaaminen ei enää ollut mukavaa, koska oli niin raskasta kuulla kommentteja siitä, ettei synnytys ollut vielä tapahtunut. Lopulta Manila ei enää halunnut edes vastata puhelimeen yksin ollessaan eikä jaksanut edes soittaa äidille, vaikka tiesi äidin odottavan sitä. He sopivat Malcolmin kanssa kellonajan, jolloin hän soittaisi ja Manila vastaisi.

Tänään, juuri sovitun ajan alkaessa puhelin soi ja Manila kii-rehti vastaamaan.

”Hei Malcolm!” hän sanoi ja odotti vastausta.

”Malcolm?! Täällä on äiti. Taisit kaivata ihan toista puhelua. Et tiedä kuinka huolissani olen sinusta. Miksi et anna kuulua itsestäsi mitään? Olen odottanut monta päivää soittoasi!”

Manila pyyteli anteeksi ja selitteli tilannettaan, mutta huomasi pian kuuntelevansa äidin niin sanottuja murheita. Saga ei ollut kiinnostunut kuinka tytär voi tai miltä hänestä tuntui, kun vauva ei ollut vieläkään syntynyt. Piti vain soittaa ja muistuttaa tyttärtä velvollisuuksista äitiä kohtaan. Tavallaan Manila oli kuitenkin tyytyväinen, ettei äiti kysellyt sen enempää, koska tänään itku oli niin herkässä. Puhelun loputtua hän tunsi itsensä entistä surullisemmaksi.

Totuus oli, että Saga-äidin maailma liikkui vain oman minän ympärillä. Hän tuntui uskovan, ettei äidillä ollut mitään velvollisuuksia lapsia kohtaan, vaan heidät oli tehty palvelemaan häntä. Lastenlapsetkin olivat olemassa osoittaakseen huomiota mummulleen saamatta itse paljonkaan vastalahjaksi.

Vaikka olikin tottunut siihen, juuri tänään Manila olisi kaivannut äitiä, jonka olkaa vasten olisi voinut itkeä, ja joka olisi tuonut lämpimän kaakaon ja lohduttanut. Hän alkoi kuvitella itsensä leppäämässä äidin tullessa peittelemään hänet ja lohduttamaan. Mie-

likuva oli niin utopistinen, ettei kulunut kuin hetki, kun kuvitel-
mien lepääjä oli äiti ja lohduttaja Manila itse. Hän katsoi par-
haaksi lopettaa haaveilun ja ravistella itsensä irti ajatuksistaan.
Hän tiesi, että alakuloinen mieli myös jossain määrin liioitteli,
koska hän kaikesta huolimatta rakasti syvästi Sagaa. Toisinaan
vain äidin itsekeskeisyys otti voimille.

Onnistuttuaan saamaan ajatukset irti äidistä, tilanne ei paljon
parantunut, koska nyt hän näki mielikuvituksessaan sanomalehti-
en otsikot, jotka kertoivat sensaatiomaisen uutisen naisesta, joka
ei koskaan synnyttänyt odottamaansa lasta. Hän kuvitteli lehden
etusivulla suuren kuvan itsestään ison vatsan kanssa. Tekstissä
kerrottiin, että kymmenes odotusvuosi oli meneillään.

Päästäkseen eroon jonninjoutavista fantasioistaan, Manila joh-
datti mielensä Elisaan, jonka ajattelemisen sai hänet aina hyvälle
tuulelle. Tyttö oli parhaillaan vaateostoksilla äidin kanssa. Sidney
oli kertonut, että Elisa oli hetkessä kasvanut niin paljon, että
kaikki hänen vaatteensa alkoivat yhtäkkiä käydä liian pieniksi.
Hän oli pyytänyt Manilaa mukaan, mutta hän oli kieltäytynyt,
koska pelkäsi väsyvänsä liikaa ja olevansa haitaksi. Nyt häntä
kyllä vähän kadutti, ettei kaikesta huolimatta ollut lähtenyt hei-
dän kanssaan. Ajankulukseen hän meni vaatekaapille ja otti taas,
ties kuinka monennen kerran, esiin vauvalle hankitut vaatteet.
Hän rakasti niiden katselemista. Oli vain niin vaikeaa uskoa, että
noihin pieniin potkuhousuihin ja paitoihin joku voisi mahtua.

"Tosin yhtä mahdottomalta alkaa tuntua, että niiden sisällä mi-
tään vauvaa koskaan tulee olemaankaan", hän mietti.

"Ikuinen odottaja"-artikkeli uhkasi näin palata mieleen, joten
oli parasta laittaa vaatteet nopeasti takaisin kaappiin ja ovi tiiviisti
kiinni.

Malcolm onneksi soitti ja Manila käytti tilaisuutta hyväkseen ja
yritti venyttää puhelua saadakseen aikaa kulumaan. Lopulta Mal-
colmin oli pakko keskeyttää hänet ja palata töittensä pariin.

Kirjan tapahtumat alkavat 1970-luvulla. Manila-nimisen nuoren naisen unelma toteutuu, kun hän rakkaan Malcolminsa kanssa perustaa perheen. Anoppi ei kuitenkaan pidä poikansa vaimonvalinnasta ja siitä on kohtalokkaat seuraukset.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi